

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **K. K.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 12. 5. 2016, č. j. 72 A 37/2014 - 49,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 12. 5. 2016, č. j. 72 A 37/2014 - 49, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 7. 2014, č. j. SMOL/143644/2014/OARMV/DPD/Kas, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 15. 2. 2014 v cca 16:50 hod. neoprávněně vjel motorovým vozidlem tov. zn. Suzuki, reg. zn. X, na Horní náměstí v Olomouci, čímž nerespektoval svislou dopravní značku IP 27a „Pěší zóna“ s dodatkovým textem „IZS, MMO1, TSMO, MPO, svatby 0-24 h, cyklisté, TAXI 0-24 h, dopravní obsluha 18-10 h, potraviny 12-14h“. Za spáchání uvedeného přestupku mu správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 1 500 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 9. 2014, č. j. KUOK 84301/2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“) pro opožděnost zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci.

[4] V žalobě uvedl, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo podáno včas, jelikož toto rozhodnutí nebylo žalobci oznámeno. Lhůta pro podání odvolání proto neměla být určena podle § 83 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ale podle § 84 správního řádu. Svůj názor žalobce opřel o to, že jeho zmocněnec, P. K., požádal správní orgán prvního stupně o doručování písemností na e-mailovou adresu „X“. Na tuto adresu mu však nebylo doručováno, jelikož správní orgán prvního stupně nebyl schopen doručovat na elektronickou adresu s diakritikou a nadto uvedený postup považoval za obstrukční jednání, jelikož žalobce přijetí písemností nikdy nepotvrdí. S těmito argumenty žalobce nesouhlasil. Na elektronickou adresu s diakritikou lze doručovat. Zmocněnec žalobce přijetí písemností potvrzuje, což doložil k žalobě přiloženými printscreeny a návrhem na výslech zmocněnce, P. K. Pokud správní orgán nevypravil písemnost na elektronickou adresu, kterou dle § 19 odst. 3 správního řádu určil zmocněnec žalobce jako adresu pro doručování, nemůže doručování písemností na jinou adresu založit fikci doručení. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak bylo doručeno teprve dne 1. 9. 2014, kdy byl zmocněnec žalobce telefonicky kontaktován úřední osobou. Včasnost odvolání lze dovodit také z toho, že žalobce jako součást odporu podal též odvolání proti rozhodnutí vydanému v budoucnu.

[5] Krajský soud o žalobě již rozhodoval rozsudkem ze dne 31. 8. 2015, č. j. 72 A 37/2014 - 32, který byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2016, č. j. 7 As 254/2015 - 30, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení z důvodu nevypořádání žalobní námitky a návrhů na dokazování, jež mají relevanci k otázce včasnosti předmětného odvolání.

[6] Krajský soud žalobu opět zamítl. Uvedl, že ze správního spisu zjistil, že žalobce ve správním řízení zastupoval zmocněnec P. K., který podal dne 9. 5. 2014 jménem žalobce odpor proti příkazu ze dne 22. 4. 2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku. Součástí odporu byla plná moc podepsaná žalobcem pro zastupování v plném rozsahu a žádost zmocněnce o doručování písemností na e-mailovou adresu „X“. Předvolání k ústnímu jednání převzal žalobce dne 5. 6. 2014 a jeho zmocněnci bylo doručeno v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu fikcí dne 16. 6. 2014, čemuž předcházelo vypravení předvolání e-mailem na adresu „X“ dne 27. 5. 2014. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo poté doručeno zmocněnci žalobce opět fikcí dne 17. 7. 2014 na adresu uvedenou v informačním systému evidence obyvatel, přičemž mu bylo doručováno také na e-mailovou adresu „X“. Dne 1. 9. 2014 podal zmocněnec žalobce prostřednictvím e-mailu s uznávaným elektronickým podpisem odvolání, které žalovaný dne 16. 9. 2014 zamítl jako opožděné. Žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně pochybil, když doručoval zmocněnci na nesprávnou e-mailovou adresu („X“) a nezdůvodnil, proč nedoručoval na e-mailovou adresu požadovanou („X“), nicméně ze strany zmocněnce žalobce došlo ke zneužití práva. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak nabylo právní moci dne 2. 8. 2014, když dne 1. 8. 2014 marně uplynula lhůta k podání odvolání.

[7] Krajský soud dále uvedl, že doručování na elektronickou adresu s diakritikou je sice možné, tato informace však není všeobecně známá a tím spíše nebyla známá ani v roce 2014 (kdy bylo vedeno správní řízení v dané věci), jak dovodila také judikatura Nejvyššího

pokračování

správního soudu. Správní orgán prvního stupně proto nepochybil, když zmocněnci žalobce nedoručoval na jím požadovanou elektronickou adresu „X“. Na této adrese navíc zmocněnec žalobce přijetí písemností nepotvrzuje (jak rovněž vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu), proto bylo nutno mu doručovat prostřednictvím držitele poštovní licence. Odvolání, které zmocněnec žalobce podal dne 1. 9. 2014, tak bylo podáno opožděně, jelikož rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nabylo právní moci dne 2. 8. 2014

III.

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

[9] Stěžovatel uvedl, že napadený rozsudek je nezákonný, neboť se v něm krajský soud neřídil závazným právním názorem obsaženým ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2016, č. j. 7 As 254/2015 - 30. Krajský soud se v rozsudku opět nevypořádal s tvrzením stěžovatele, dle kterého bylo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podáno již jako součást odporu, nevypořádal rovněž ani důkazní návrhy stěžovatele.

[10] Stěžovatel vytkl krajskému soudu také to, že k provedení důkazů nenařídil jednání. Navrhne-li žalobce v žalobě provedení důkazů, implicitně tím vyjadřuje nesouhlas s rozhodnutím bez jednání.

[11] Dále stěžovatel napadl výrok III rozsudku, kterým mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč. Krajský soud měl žalobci přiznat právo na náhradu nákladů řízení ve výši 9 114 Kč, sestávající se z částky 4 114 Kč jako odměny a náhrady hotových výdajů zástupce stěžovatele a z částky 5 000 Kč za zaplacený soudní poplatek.

[12] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Navrhl také, aby zdejší soud uložil žalovanému povinnost nahradit stěžovateli náklady řízení.

IV.

[13] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

IV.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Jelikož se jedná o opakovanou kasační stížnost v dané věci, vážil Nejvyšší správní soud také její přípustnost z hlediska ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[17] Ze zákazu opakované kasační stížnosti ovšem judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. také další výjimky, jejichž respektování zajišťuje dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. V dané věci byl přitom rozsudek krajského soudu zrušen právě z důvodu nepřezkoumatelnosti a Nejvyšší správní soud se danou věcí meritorně nezabýval. Stěžovatel navíc brojí i proti nerespektování závazného právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem. Za této situace dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se jedná o přípustnou kasační stížnost (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS).

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na to, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2016, č. j. 7 As 254/2015 - 30, podle něhož se měl krajský soud v dalším řízení zabývat všemi žalobními tvrzeními, resp. návrhy na dokazování, jelikož ty mají relevanci k otázce včasnosti předmětného odvolání.

[19] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud tento závazný právní názor nerespektoval a ani v novém rozsudku se nevypořádal se žalobní námitkou, ve které stěžovatel uváděl, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo podáno včas, neboť bylo součástí odporu ze dne 8. 5. 2014. Z odůvodnění napadeného rozsudku nelze ani dovodit, zda má krajský soud za to, že k takovému odvolání nelze přihlížet, neboť bylo podáno předtím, než bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydáno (srov. § 83 odst. 1 věta druhá správního řádu), ani žádný jiný závěr ve vztahu k uvedené žalobní námitce. Nevypořádání citované námítky tak způsobuje vadu, pro kterou by bylo nutno rozsudek krajského soudu zrušit.

[20] Krajskému soudu bylo dále ve zrušujícím rozsudku zdejšího soudu vytknuto, že neprovedl důkazy navrhované stěžovatelem, aniž by to řádně odůvodnil. Ani v tomto směru krajský soud své pochybení nenapravil. Stěžovatel v žalobě předložil jako důkaz printscreeny, které mají prokazovat, že zmocněnec stěžovatele potvrzuje přijetí písemností, které jsou mu zasílány na e-mailovou adresu „X“, a dále navrhl výslech zmocněnce, P. K. V napadeném rozsudku krajský soud s využitím relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu přiléhavě argumentuje, že na internetové doméně „.eu“ sice je možné zřizovat domény druhého řádu i s použitím diakritiky, avšak tato informace není

pokračování

všeobecně známá a nebyla známá ani v době řízení před správními orgány v dané věci, pročez je třeba postup správního orgánu prvního stupně při doručování považovat za pochopitelný. Přiléhavá je rovněž argumentace poukazující s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu na to, že je soudům i veřejnosti známo, že stěžovatel na uvedené e-mailové adrese „X“ v odkazovaných věcech nepotvrzoval přijetí písemností. V napadeném rozsudku krajského soudu však chybí jakákoliv zmínka o tom, že výše uvedené závěry opřené o relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu nelze vyvrátit ani stěžovatelem navrhovanými důkazy. Nejvyšší správní soud opětovně připomíná, že soud není povinen provést důkazy navržené účastníky řízení. Pokud však soud rozhodne, že navržený důkaz neprovede, musí v rozhodnutí vyložit důvody, které ho k tomu vedly (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2012, č. j. 5 Afs 55/2011 - 195 a ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 16/2012 - 24). Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku na stěžovatelovy důkazní návrhy nijak nereagoval, což způsobuje rovněž vadu, pro kterou by bylo nutno napadený rozsudek zrušit.

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti dále poukázal na vadu řízení spočívající v tom, že krajský soud rozhodl bez nařízení jednání, ačkoliv pro takový postup nebyly splněny zákonné podmínky.

[22] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

[23] Zásada ústnosti a veřejnosti soudního jednání je zakotvena v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a v čl. 96 odst. 2 Ústavy. Soud však může výjimečně projednat věc bez nařízení jednání. Tato výjimka však musí být vykládána s ohledem na zájmy účastníka řízení restriktivně, neboť je to účastník řízení, o jehož právech a povinnostech se rozhoduje. Ve správním soudnictví je projednání věci upraveno v § 49 s. ř. s. Rozhodování o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu bez nařízení jednání je pak upraveno v § 51 a § 76 s. ř. s. Rozhodne-li soud bez jednání v rozporu se zákonem, lze v jeho postupu spatřovat porušení ústavního práva (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 560/03, dostupný na www.nalus.usoud.cz).

[24] V daném případě rozhodoval krajský soud znovu poté, co byl jeho rozsudek ze dne 31. 8. 2015, č. j. 72 A 37/2014 - 32, zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2016, č. j. 7 As 254/2015 - 30. Ze soudního spisu nevyplývá, že by krajský soud po zrušení rozsudku zaslal účastníkům řízení výzvu ve smyslu § 51 s. ř. s., zda souhlasí s tím, aby krajský soud rozhodl o věci samé bez jednání. Tuto výzvu zaslal krajský soud pouze předtím, než v řízení poprvé rozhodoval. K procesnímu postupu soudu po zrušení jeho rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 112/2008 - 129, tak, že „[s]ouhlas účastníka řízení s rozhodnutím krajského soudu o věci samé bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s. udělený ještě předtím, než v řízení krajský soud poprvé rozhodoval, nelze bez dalšího vztáhnout na nové rozhodnutí krajského soudu poté, co bylo jeho první rozhodnutí Nejvyšším správním soudem zrušeno. [...] taková vada zakládá porušení ústavních práv žalobce a je zároveň vadou řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“ Pouze v případě, kdy by byly

rozhodné otázky již vyřešeny Nejvyšším správním soudem a krajskému soudu, který je vázán vysloveným právním názorem, by v dalším řízení nezbyl žádný prostor pro posouzení věci, by se nejednalo o vadu řízení před soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (viz také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 7 Afs 7/2013 - 25, ze dne 12. 12. 2013, č. j. 2 As 132/2012 - 21, ze dne 26. 1. 2011, č. j. 9 Afs 72/2010 - 157, a ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 Afs 97/2010 - 201). Tento závěr je rovněž v souladu s judikaturou Ústavního soudu (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 786/08, ze dne 24. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 1632/08, a ze dne 23. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 1634/08). V dané věci krajský soud nezaslal účastníkům řízení novou výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci bez nařízení jednání. Takový procesní postup krajského soudu je proto vadou a je nutné posoudit, zda mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, tj. zda se jedná o situaci, kdy rozhodné otázky ještě nebyly vyřešeny Nejvyšším správním soudem.

[25] Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu ze dne 31. 8. 2015, č. j. 72 A 37/2014 - 32, a věc mu vrátil k dalšímu řízení, jelikož dospěl k závěru, že byl nepřezkoumatelný, protože nebyly vypořádány všechny žalobní námitky a nebylo reagováno ani na důkazní návrhy stěžovatele. Jedná se tedy nepochybně o případ, kdy věc nebyla ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu po věcné stránce posouzena. Krajský soud tak nebyl oprávněn bez opětovného zaslání výzvy podle § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodnout o věci bez jednání (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 Afs 97/2010 - 201, ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 62/2010 - 126, a ze dne 3. 9. 2015, č. j. 7 As 207/2015 - 38). Tím, že krajský soud za těchto okolností rozhodl bez nařízení jednání, aniž by účastníkům řízení zaslal výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s., porušil zásadu ústnosti soudního řízení.

[26] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud doplňuje, že stěžovatel se mýlí ve svém názoru, že krajský soud měl nařídit jednání z důvodu, že stěžovatel navrhoval v žalobě provedení důkazů, čímž dal implicitně najevo svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání. Navrhne-li účastník v řízení o žalobě provedení důkazů před správním soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nelze takový návrh považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. (podrobněji k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 91/2014 - 48).

[27] Stěžovatel v kasační stížnosti dále brojil proti výroku III. napadeného rozsudku, který zní: *„Stát uhradí z účtu Krajského soudu v Ostravě žalobci k rukám jeho zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 4.114 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku“*. Tento výrok je však v rozporu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že *„[n]estanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.“* Pokud krajský soud shledal žalobu nedůvodnou, tedy shledal, že stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemohl mu zároveň ve smyslu citovaného ustanovení přiznat právo na náhradu nákladů řízení. V případě, kdy krajský soud rozhoduje znovu poté, co Nejvyšší správní soud zrušil původní rozsudek, je ve vztahu k nákladům řízení nutno vycházet z celkového úspěchu stěžovatele ve sporu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. ze dne 6. 9. 2011, č. j. 5 Afs 52/2010 - 548 *„nárok na náhradu nákladů řízení o předcházející kasační stížnosti nemá krajský soud posuzovat izolovaně, pouze podle úspěchu v samotném řízení o*

pokračování

kasační stížnosti, jak to učinil krajský soud v předmětné věci, ale rozhodující pro náhradu všech nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti je v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 110 odst. 2 s. ř. s. celkový úspěch ve věci, tedy v tom, zda krajský soud, vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v předcházejícím zrušujícím rozhodnutí, nakonec žalobou napadené rozhodnutí zruší, či zda žalobu zamítne. Rozhodující je tedy celkový úspěch strany žalující či žalované podle konečného výsledku celého řízení vyvolaného žalobou, tj. úspěch v řízení o žalobě, bez ohledu na možné dílčí úspěchy či neúspěchy v řízení o kasační stížnosti. (srov. např. rozsudky ze dne 18. 5. 2011, č. j. 7 As 52/2011 - 100, ze dne 19. 11. 2009, č. j. 7 As 67/2009 - 219, či ze dne 26. 11. 2013, č. j. 2 As 66/2013 - 25). Stěžovatel však celkový úspěch ve věci neměl. Krajský soud opakovaně zamítl žalobu jako nedůvodnou. Z těchto důvodů nemohl III. výrok krajského soudu o náhradě nákladů řízení obstát. Z důvodu, že výroky o nákladech řízení jsou vzájemně provázány, zrušil Nejvyšší správní soud i výrok II. rozsudku krajského soudu, kterým bylo rozhodnuto o nákladech řízení ve vztahu k žalovanému.

[28] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. rozsudek krajského soudu v celém rozsahu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 4 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. S ohledem na opakované zrušení rozsudku krajského soudu bude třeba, aby krajský soud věnoval věci náležitou pozornost. Krajský soud zašle účastníkům řízení výzvu ve smyslu § 51 s. ř. s., zda souhlasí s tím, aby krajský soud rozhodl o věci samé bez jednání. Následně se důkladně vypořádá se všemi žalobními tvrzeními, resp. návrhy na dokazování, jelikož tyto mají relevanci k otázce včasnosti předmětného odvolání. Při vypořádávání námitek se bude nadále držet judikatury Nejvyššího správního soudu, jež obdobné případy opakovaně řešila. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení pak bude krajský soud postupovat v souladu s příslušnými ustanoveními soudního řádu správního.

[29] O kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu